

DŮMČEK
NA
KONCI
SVETA

AUTORKA KNIHY SEZÓNA ZEMOLEZU

MARY ELLEN
TAYLOR

Mary Ellen Taylor

Domček na konci sveta

Ide o dielo z oblasti beletrie. Mená, postavy, organizácie,
miesta a udalosti sú produktom autorkinej fantázie.

Toto vydanie vyšlo na základe licencnej dohody
s vydavateľstvom Amazon, www.apub.com, v spolupráci
s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © 2022 by Mary Burton
Translation © 2024 by Brona Duhanová
Cover photography and design by Shasti O’Leary Soudant
Slovak edition © 2024, 2025 (elektronická verzia) by NOXI

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat’, ukladať do vyhľadávacieho
systému ani prenášať v akejkoľvek forme a akýmkoľvek
prostriedkami, či už elektronickými, mechanickými,
fotokopírovacími, nahrávacími alebo inými, bez výslovného
písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8111-730-5

PROLÓG

RUTH

Nags Head, Severná Karolína

Nedela, 2. januára 2022, 8:00

Atlantický oceán je v týchto končinách nenásytý. Pohltí lode, tovar či ľudí a lačne stráži svoje poklady a tajomstvá. Môžu prejsť dni, mesiace aj celé storočia bez toho, aby čo i len zašepkal pravdu. Potom sa však zrazu rozčerí hladina, slané hlbiny sa spenia a uvoľnia zovretie a vyzradia svoje tajomstvá.

Ruth stála na pobreží pod nespútanou tmavou oblohou a čakala na východ slnka. Vo svojich osemdesiatštyroch rokoch cítila, že sa k nej prikráda zmena. Poriadne sa zababušila do kabáta a reumatické prsty si ohrievala v zábleskoch slnka, ktoré spoza horizontu, ponad bledé oblaky, vyťahovali studené slané vetry.

„Nikto tú búrku nepredpovedal, len my dve, mama,“ zhovárala sa nahlas sama so sebou. „Cítila som to, rovnako ako si to kedysi cítila ty.“ Žiadna z televíznych staníc nemala v predpovedi počasia, že tlaková níz v západnej Afrike sa pohne smerom na západ, zmieša sa s teplými vodami Karibiku a vypustí na slobodu

hurikán štvrtej kategórie. Po skončení sezóny hurikánov nikto neočakával evakuáciu. A nikto nepredpokladal také škody.

Ruth pôvodne chcela búrku prečkať doma, ale šerif jej úradne nariadil, že sa musí evakuovať. Hádala sa s ním, ale nakoniec mu dovolila, aby ju cez most Wright Memorial odviezol na pevninu, kde strávila jednu veľmi dlhú noc v telocvični okresného gymnázia spolu so stovkami ďalších evakuovaných nešťastníkov. Za svišťania vetra a vypadávajúceho elektrického osvetlenia sa medzi ľuďmi ozývali hlasné obavy zo spôsobených škôd.

Bolo to zvláštne, ale nemala obavy. Otrávená, samozrejme, bola, ale vystrašená určite nie. Ešte skôr, než opustila svoj pobrežný drevený domček, vedela, že jej hotelík s názvom Prímorský rezort neprežije. Už iba dosluhoval, tak ako ona. Ich čas sa naplnil.

Jej rodina vlastnila a spravovala Prímorský rezort viac ako sto rokov. Otec zvykol vtipkovať, že ho vyhral v kartách. V skutočnosti to miesto nebolo vôbec veľkolepé, kým mama láskavo neuznala, že otec je hodný jej ruky a nezačala mu šéfovať a neprevzala chod hotelíka do vlastných rúk.

Presne v tento deň sa Ruth v roku 1938 narodila v bungalove číslo 28, odkiaľ bol kedysi z celého rezortu najkrajší výhľad na oceán. V rodine sa hovorilo, že mama ju tam našla zabalenú v ružovej perinke. Po žene, ktorá ju porodila, nebolo ani stopy.

Edna doniesla vrieskajúci objav domov k manželovi Jakeovi a rozhodla, že po sedemnástich rokoch manželstva je bábätko presne to, čo potrebujú. Dievčatko prijali za svoje a spolu s hotelom odolávali všetkým úderom matky prírody.

Do pobrežia udrela ďalšia vlna a voda sa privalila až k špičkám Ruthiných tenisiek. Otočila sa a popri piesočnej tráve chvostoch, ktorá jej štekľila končeky prstov, vyliezla na dunu. Pohľad na pozostatky Prímorského rezortu ju stále naplňal bolesťou. Víchor s rýchlosťou stopäťdesiat míľ za hodinu vyvrátil stromy a kriky

a odhodil ich do bazénu, zvlnil asfaltové parkovisko a zhodil strechy z väčšiny bungalovov a aj z hlavnej budovy. Do útrob budov sa vliali galóny dažďovej vody.

Z druhej strany duny zišla smerom k ruine, ktorá kedysi bývala hlavnou budovou. Koberec v lobby, ktorý tam umiestnila len pred dvomi rokmi, bol skrz-naskrz premočený dažďovou vodou. Tapety s mušľovým vzorom sa vo veľkých pásoch odlepovali zo stien a cez deravú strechu presvitalo slnko. Prímorský rezort mal možno viac životov ako mačka, ale zdalo sa, že práve využil svoj posledný.

„Mama, rozhodla som sa, že ho predám. Už som prijala ponuku.“ Praktickosť predaja vonkoncom neutišila jej výčitky svedomia a ani hnev. „Keď som včera podpisovala zmluvu, hrozne to bolelo. Tentoraz však naozaj nevidím inú možnosť.“

Od oceánu zavial chladný vietor. Zavrela oči a načúvala, či započuje nejaké znamenie, ktoré by jej dalo najavo, že ju mama počúva. Samozrejme, nič z toho nebolo. Tak ako ona, ani jej mama toho nikdy veľa nenahovorila. Žiadne medvedie objatia ani uslintané bozky. Bola však pevná ako skala a vždy sa na ňu dalo spoľahnúť. Okrem toho, jej mama dokázala udržať tajomstvo lepšie ako sám starý Neptún.

„Nie som taká bláznivá, aby som verila, že hotel zachráni. Do niečoho takého by sa pustil len úplný hlupák. Bolo by to príliš drahé.“

Zo zničených budov zachránila všetko, čo sa dalo, a uskladnila to vo svojom drevenom domčeku, až bola každá jedna miestnosť zaprataná až po stop. Zdalo sa jej hriechne vyhadzovať veci, za ktoré zaplatila toľko peňazí. „To, čo z rezortu ostalo, bude zrovnané so zemou. Ale možno je to tak lepšie. Možno nastal čas na zmenu.“

Zisk z predaja piatich akrov lukratívneho pozemku pri mori zaplatí jej dlhy a ostane jej dosť na to, aby dôstojne vyžila až do smrti. Síce toho neostane veľa pre jej vnučku Ivy, ale tá predsa

zdedí jej drevený domček, ktorý bol postavený pred viac ako sto rokmi z dreva zo zbúraného kostola. Iste sa bude dať dobre predať.

„Požehnaný,“ zvykol o ich domove hovoriť jej otec. Vzhľadom na to, že stál necelých dvesto metrov od rezortu a nemal poškodený ani jediný šindel, si pomyslela, že je to zrejme pravda. Nech bol dôvod odolnosti domčeka akýkoľvek, videla to ako požehnanie. Ivy dostane šancu začať odznova, či sa tu rozhodne žiť, alebo ho predá. Nemohla dať svojej vnučke lepší dar.

Otočila sa k ruinám rezortu chrptom a znovu sa zahľadela na oceán. Kráčala po piesku. Svieži, slaný vzduch jej páliť pľúca a búšil jej do srdca. Do tváre jej fúkal silný vietor.

Zdvihla zrak a uvidela na pláži svojich rodičov. Držali za ruku jej dcéru. Bola unavená a pripravená nasledovať ich. Nechá tu Ivy samu, ale bude to v poriadku – to dievča je najsilnejšie z nich všetkých. Ak niekto dokáže vyliečiť hriechy minulosti, tak jedine Ivy.

PRVÁ KAPITOLA

IVY

Pondelok, 17. januára 2022, 22:15

Štyristodvadsaťštyri. To je vzdialenosť v míľach medzi New Yorkom a ostrovmi Outer Banks v Severnej Karolíne. Sedem a pol hodiny. To je predpokladaná dĺžka cesty autom. GPS však nepočítalo s nehodou na diaľnici Turnpike v New Jersey, dopravnou zápchou na obchvate Washingtonu, DC, ani rozostavanou cestou pred Norfolkom. Nepočítalo ani so zastávkou v McDonalde (hamburger a veľká diétna kola) v Delaware, ani cirkpauzou vo Fredericksburgu vo Virgínii.

Jedenásť dní. Toľko času uplynulo, odkedy Ivy Nealová odcestovala z domu na pohreb svojej starej mamy. V reštaurácii panoval pokoj ako vždy po Novom roku, takže nikomu neprekážalo, že si vzala dva dni voľna. Nasledoval narýchlo zarezervovaný let do Charlotte, sto míľ jazdy v prenajatom aute na ostrovy a potom tridsaťminútový smútočný obrad. Videla sa s priateľmi aj rodinou, ale objatia boli rýchle a studené, rozhovory povrchné. Neostal čas na bývalého priateľa, ani na bývalú kamošku, ktorá sa s ním pred dvanástimi rokmi vyspala dva mesiace potom, čo Ivy odišla do

New Yorku. Ani na ich rozkošné dieťa, ani na ďalších sto ľudí, ktorí milovali Ruth, ani na obhliadku starkinho domu.

Letela späť do New Yorku skôr, než jej stihol z mikiny vyprchať chladný morský vzduch, aby mohla požiadať o neplatené voľno.

Päť sekúnd. Presne toľko jej šéfke trvalo, aby jej ho zamietla. Jedna sekunda. Toľko Ivy trvalo, kým jej došla trpezlivosť a dala výpoveď. Tri dni trvalo, kým sa dohodla s prenajímateľom o vypovedaní nájomnej zmluvy, predala nábytok a zbalila, čo jej zostalo. S domácim sa dohodli, že zostávajúce dva mesiace zaplatí, keď predá domček po starej mame, alebo až keď začne znovu zarábať. Súhlasil. Vedel, že omeškaná platba je lepšia ako žiadna platba.

Niežeby svoju prácu v New Yorku nemala rada. Boh je jej svedkom, prirástla jej k srdcu. Ibaže nastal čas, aby sa vrátila domov a vypratala starkin dom. Dlžila jej to.

Tisícpäťsto dolárov. Toľko ju stál ojazdený van z autobazáru, ročník 2005. Bol zelený, s odratými béžovými sedadlami a rádiom, ktoré fungovalo len vtedy, ak ste sa vyhýbali jamám na ceste, čo bolo počas takmer osemsto míľ dlhej trasy po diaľnici I-95 pomerne náročné.

Tridsaťtri dolárov a tri centy. Toľko zaplatila za benzín a jedno balenie M&S na pumpe, skôr než prešla po moste Wright Memorial, nechala za sebou pevnú zem a vymenila ju za Outer Banks – dvesto míľ dlhé bariérové súostrovie na pobreží Severnej Karolíny, ktoré bolo obývané viac ako tisíc rokov. Najskôr pôvodnými obyvateľmi, ktorých sem prilákali bohaté morské úlovky, a od roku 1587 aj Európanmi.

Jej stará mama Ruth žila aj zomrela v čísloch. Celý život počítala dni do začiatku turistickej sezóny, dni do konca sezóny, doláre a odpracované hodiny potrebné na to, aby bol hotel ziskový, rýchlosť vetra v míľach za hodinu, keď okolo pobrežia zúrila hurikán.

Naposledy udrel v decembri a bol to zároveň, ako jej povedala počas telefonického rozhovoru, „posledný kliniec do rakvy“. Hurikán rozmetal rezort na márne kúsky a zatopil ho do terminálneho štádia. Starkej sľubovala, že príde domov, hneď ako skončí vianočná sezóna.

Dlhý most bol bičovaný silným vetrom, ktorý ju donútil silnejšie zovrieť volant, aby ju nesfúklo z cesty. Mohutné sivé oblaky sa ovíjali okolo žiariaceho mesiaca v splne.

Za mostom sa zastavila v sieti rýchleho občerstvenia Wendy's a objednala si dva cheesburgery so slaninou, hranolky a diétnu kolu. V starkinom domčeku nebude žiadne jedlo, takže burger navyše jej poslúži ako raňajky, kým nezistí, ktoré obchody sú otvorené aj mimo sezóny.

Narýchlo sa pozrela do spätného zrkadla. Vrhlo na ňu odraz jej tváre s rozmazanou maskarou a levou hrivou čiernych kučier. Počas toho, ako hľadela na svoj odraz, jej v ušiach znela ozvena strakinho hlasu. *Pracovná zmena ti začína o siedmej ráno. Tento víkend máme tri oslavy, takže žiadni kamaráti. Podarilo sa nám prežiť ďalšiu sezónu.*

Vzala si za hrst' hranoliek, niekoľko z nich zhltna a zaradila rýchlosť.

Prešla ďalších osem míľ po hlavnej ceste a potom pri obchode s matracmi pri ôsmom míľniku zabočila doľava a bočnou ulicou sa dostala na plážovú cestu. Prešla pol míle smerom na juh a očakávala, že uvidí Prímorský rezort, ale holá a zrovnaná zem ju načisto zmietla. Bez pevného oporného bodu starkin domček prešla.

Prešla viac ako pol míle, kým si uvedomila svoju chybu a otočila sa. Len čo sa vrátila späť na sever, spomalila a zastala na prázdnom pozemku. Za menej ako dva týždne demolačný tím zahladil všetky stopy po akvamarínovej hlavnej budove, dvadsiatich štyroch bungalovoch a neónovej tabuli s nápisom **PRÍMORSKÝ REZORT**.

Starká hned' na druhý deň po hurikáne vyhlásila, že rezort predá.

„Trvalo by celú večnosť, kým by som splatila všetky dlhy, a už som príliš stará. Nastal čas, aby som sa ho vzdala,“ povedala.

„V prospech koho?“ Ivy žila v New Yorku už dvanásť rokov, ale vždy, keď hovorila so svojou starou mamou, vyplával v nej na povrch pocit viny, že odišla.

„Je tu jeden developer.“

„Ten pozemok má obrovskú hodnotu.“

„Viem. Dostanem zaň dosť, aby som splatila všetky dlhy a ešte mi ostane aj na živobytie až do smrti.“

„A ak to nebude dosť...?“

„Je to dosť,“ povedala rýchlo. „Okrem toho som už roky nariekala, že by som chcela mať viac voľného času. Teraz ho konečne mám.“

„Môžem tam byť zajtra.“

„Nemusíš sa ponáhľať, Ivy. Viem, aký máte v reštaurácii okolo Vianoc blázinec. Príď, keď budeš môcť. Nič sa nezmení, či tu budeš, alebo nie.“

„Prídem čoskoro.“

Ivy v tom hoteli vyrástla. Stála na recepcii, keď sotva videla spoza pultu. Po záverečnej plávala v obdĺžnikovom bazéne viac-krát než dokázala spočítať. Stravovala sa v hoteli a po skončení letnej sezóny sa skejtbordovala po parkovisku.

V hotelovej kuchyni sa naučila variť. V dvanástich rokoch už nosila zásteru a stojac na podnožke krájala, sekala a opekala jedlá pre hostí. Čo na tom, že jej stará mama porušovala zákonník práce, konkrétne odsek o detskej práci? A bohvie, čo by na to povedal Úrad na dohľad bezpečnosti práce. Pravdou však bolo, že tú prácu mala rada rovnako ako starká. Rada varila, vymýšľala a zaujímal ju, čo na jej výtvary hovoria hostia. V šestnástich už bola v kuchyni každý deň pred školou aj po škole a počas letných prázdnin sedem dní v týždni.

A teraz je všetko preč. Obom sa im minuli zajtrajšky.

Pokrútila hlavou a rýchlo odbočila na malú betónovú príjazdovú cestičku lemovanú vysokými kríkmi, ktoré boli celé poohýbané a pokrivené od neutíchajúceho morského vetra. Zaparkovala a zízala na tmavý dom týčiaci sa na dva a pol metrových koloch. Cédrové obloženie bolo šedivejšie než si pamätala a modré nárazuvzdorné okenice boli zavreté. Schody vyzerali byť v dobrom stave a drevená terasa bola neporušená. Počasie vedelo byť poriadne vrtkavé.

Reflektory auta osvetľovali spodnú časť domu a malú technickú miestnosť. Bude musieť zapnúť poistky a pustiť vodu. Potrvá aspoň hodinu, kým sa domček vykúri a starý bojler zohreje vodu. Strčila ruku do vrečka s hranolkami, niekoľko ich zjedla, vychutnávajúc každé masné a slané sústo. Za normálnych okolností počítala kalórie, ale rozhodla sa, že v momentoch ako tento na nich nezáleží.

Starká často hovorievala o jedle ako o zázraku. Zlepšovalo náladu, liečilo ubolenú dušu a uľahčovalo každú nepríjemnú povinnosť. Dojedla hranolky, vysfkala zvyšky koly, pokrčila obal a hodila ho do papierového vrečka s nezjedným hamburgerom. „Tak, idem na to, či sa mi chce, alebo nie.“

Z odkladacej palubnej skrinky vylovila baterku, zapla ju, vystúpila z auta a ponáhľala sa do technickej miestnosti. Studený morský vietor dokázal prefúknuť aj jej hrubú páperovú vetrovku – dvanásťročnú veteránku newyorských zím. Chvíľu skrehnutými prstami zápasila s kľúčmi, ale zhrdzavený zámok od slaného vzduchu nakoniec povolil. Vošla do malej miestnosti a baterkou si posvietila na skrinku s poistkami. Modliac sa, aby neboli skorodované slaným vzduchom a aby neboli zamrznuté vodovodné potrubia, otvorila dvierka a hľadala hlavný istič. Na jej veľké prekvapenie nebol vypnutý.

Netušila, kto ho zapol, ale bola veľmi vďačná, že na ňu čaká horúca voda, nepoškodená vodoinštalácia a možno aj vykúrený dom. Zavrela dvierka a svoju pozornosť presunula na hlavný uzá-

ver vody. Zistila, že niekto zapol aj ten. „Ďakujem, drahý neznámy. Nech si ktokoľvek, buď požehnaný.“

Zamkla technickú miestnosť, vybrala z auta príručnú cestovnú tašku, zvyšný cheeseburger a kolu. Sklonila hlavu, aby jej tvár nebičoval vietor, a vybehla po schodoch na terasu, ktorá obkolesovala celý exteriér domu. Hrdzavý zámok na vchodových dverách bol čerstvo namazaný, kľúč okamžite zapadol. Otvorila vchodové dvere, vošla do teplého tmavého domu a zapla svetlo.

Privítal ju kompletne zaprataný priestor s vecami z Prímorského rezortu vrátane červených kožených banketových stoličiek nastohovaných na seba popri stene, krabíc plných hotelovej posteľnej bielizne a uterákov, poskladaných stolov, príborov a vývesných tabúl – **BAZÉN. RECEPCIA. ZÁKAZ PARKOVANIA**. Starká zachránila z Prímorského rezortu všetko, čo prežilo hurikán, a natrepala to do svojho domu.

„Doriti.“

Šesťdesiatdva dní do jari. Šestnásť dní do jej tridsiatych narodenín, keď zdedí tento domček, získa k nemu plné užívacie právo a bude ho môcť prediť.

Prešla ku gauču, ktorý stál pri tmavom kamennom krbe dvíhajúcim sa až ku klenutému stropu. Posadila sa, položila na zem príručnú cestovnú tašku a z papierového vrečka vytiahla druhý cheeseburger. Kašľať na raňajky. Potrebovala sa najesť teraz. Sedela na gauči niekoľko minút, sústredená na chuť burgeru, popíjala presladenú kolu a hľadela na veže z harabúrd.

Keď slamkou vysala posledné kvapky koly, vstala a úzkou uličkou v zapratanom bludisku prešla na terasu, na ktorej sa v lete spávalo, keď ste roztiahli sieťky proti hmyzu. Dvere s dobre namastenými pántmi sa ľahko otvorili. Ponáhľal sa k nej slaný a studený morský vzduch. Pozorovala vlny narážajúce do pobrežia, osvetlené mesiacom v splne, ktorý sa hojdal na oblohe.

V detstve na tej terase so svojou najlepšou kamarátkou Dani strávila viac nocí ako si dokázala spomenúť. Chichotali sa až do polnoci, kým na nich starká z okna svojej dolnej spálne nezakričala, aby išli okamžite spať. Na spávaní na terase bolo niečo oslobodzujúce a vzrušujúce. Morský vánok si rezal cestu vlhkým vzduchom, čajky škriekali a v závanoch vetra sa niesli hlasy hotelových hostí zhabávajúcich sa pri bazéne.

Keď sa presťahovala do New Yorku, dlho nevedela spávať. Trúbenie áut a pouličný hluk boli chabou náhradou za morské vlny, ktoré ju uspávali, odkedy bola malé dieťa. Ležala na roztahovacej posteli v hosteli, počúvala hádky spolubývajúcich a rozmýšľala, ako sa mohla tak hnusne zachovať k najlepšej kamarátke Dani a bývalému frajerovi Matthewovi.

Trojica sa kamarátila od základnej školy. S Matthewom začala chodiť v prvom ročníku na strednej škole a čoskoro sa preplietli ich sny o budúcnosti. Na rozdiel od nej a Dani, Matthew nechcel ísť na vysokú školu a bol presvedčený, že by si všetci traja mali spolu otvoriť vlastný biznis. Súhlasila, lebo v tom čase nemala žiaden lepší nápad. Dani bola nadšená. Prezradila im, že hoci ju prijali na umeleckú vysokú školu, jej otec bol po realitnom krachu a finančnej kríze v zlej situácii. Keby rok zarábala, vyriešilo by to jej problém, ako zaplatiť školné.

Keď ich Matthew informoval, že sa mu podarilo nájsť malú reštauráciu na prenájom, ktorú by navyše mohli časom odkúpiť, Ivy spanikárila. Uvedomila si, že Dani po roku odíde na vysokú školu, a ona tam ostane s Matthewom a *životom*, na ktorý nebola pripravená. Potrebovala niekoľko týždňov a štyri pívá na maturitnom večierku, aby nazbierala odvahu a povedala mu, že si to celé rozmyslela a sťahuje sa do New Yorku.

„Čože? Ty ideš do New Yorku?“ Matthewovi zamrzol úsmev na tvári, no zdalo sa, že stále očakáva nejakú uspokojivú pointu.

„Áno. Zajtra.“ Srdce jej vystúpilo až kamsi do krku, takže sa nevedela poriadne nadýchnuť. Dúfala, že keď to zo seba vysype, uľaví sa jej, ale jediné, čo cítila, boli príšerné výčitky svedomia.

„Za dva dni máme podpísať zmluvu na prenájom reštaurácie!“

„Viem.“

„To má byť pomsta za to, že som ťa zabudol vyzdvihnúť na tento večierok?“

„Nie je to žiadna pomsta, jednoducho odchádzam.“

„Vieš, ako debilne to znie?“ Z jeho pivom zakalených očí sršal hnev. „V New Yorku si bola raz v živote, a to na školskom výlete!“

Rozľahlosť New Yorku ju minulý rok načisto ohromila. Zároveň však bola nadšená tou novosťou a energiou, ktoré ju nasledovali až domov.

„Možno to znie naozaj debilne, ale chcem to skúsiť.“

„Máš tam aspoň prácu?“

„Nie.“ Zato mala zoznam miest, kde by pracovať chcela, a rezerváciu na sedem dní v hosteli. Keby sa príliš vrtala v detailoch tohto životného rozhodnutia, musela by skonštatovať, že si stavia vzdušné zámky.

V jeho smiechu nebol ani náznak humoru. „Ty si zo mňa naozaj nerobíš srandu, že?“

„Nie.“ Čím viac o tom hovorila, tým bolo jej odhodlanie neochvejnejšie.

„Neuveriteľné,“ povedal. „Chceli sme si predsa otvoriť našu reštauráciu.“

„Tvoju reštauráciu,“ povedala.

„Myslel som si, že sme tím.“ Urobil medzi nimi výrečné gesto a obľal jej pritom biele šaty pivom.

„Prepáč.“ Mohli to rozoberať z ktorejkoľvek strany, ale svoj názor by už aj tak nezmenila. Ani náhodou. Keď za nimi prišla

Dani, balansujúc tri poháre piva medzi svojimi dlhými prstami, okamžite zbadala ich napäté výrazy.

„Čo sa deje?“ opýtala sa.

„Ivy nás podrazila,“ odpovedal Matthew. „Nepodpíše zmluvu. Sťahuje sa do New Yorku.“

Zhlboka sa nadýchla a priala si, aby bola opitejšia. „Nepodrazila som vás. Len som sa rozhodla, že sa presťahujem do New Yorku.“

„To nemyslíš vážne!“ zhíkla Dani.

„Myslím.“ Priznať sa Dani bolo z nejakého dôvodu ťažšie. „Už som to povedala staršej a chápe ma.“

„Kedy si hovorila s Ruth?“ dožadoval sa odpovede Matthew.

„Pred niekoľkými týždňami.“ Stará mama potrebovala čas, aby si mohla nájsť nového kuchára a manažéra kuchyne. Keď jej to oznámila, iba pokrčila ramenami, objala ju a zašepkala: „To musíme v určitom momente urobiť všetci.“

„Pred niekoľkými týždňami?“ zakričal Matthew. „A čo my? Doparoma, nemala by si náhodou brať ohľad aj na nás? Môj biznisplán počítal s tým, že tam budete obidve pracovať. U mojich investorov zarezonovalo hlavne to, že si sa učila od jednej z najlepších kuchárov na Outer Banks.“

Dani urobila veľký krok vzad, ako keby dostala facku. „Prečo si mi to nepovedala? Predsa sme sa tešili, že budeme budúci rok spolu pracovať.“

„A keď budeš mať dosť peňazí na vysokú školu, odišla by si,“ odpovedala. „Matthew by mal rozbehnutý biznis, ale ja by som bola stále v kuchyni necelú míľu od miesta, kde som vyrástla.“

„Ale veď ja som sa so svojimi plánmi nikdy netajila,“ kričala Dani. „Vedela si, že odídem. A obidvom si nám sľúbila, že to spolu potiahneme aspoň jeden rok!“

„Prepáč, ale ten sľub nemôžem splniť,“ jej oči sa zaliali slzami. „Pre mňa je to teraz, alebo nikdy.“

Dani buchla červenými plastovými pohármi o stôl tak silno, až z nich vyšplechlo pivo. „Zakazujem ti odísť, kým to nevyriešime!“

„To nemôžeš,“ povedala.

„Jej slovo aj tak stojí za hovno,“ skonštatoval Matthew.

„Očividne,“ súhlasila Dani s rukami prekríženými na hrudi.

Nasledujúce ráno, po prebdenej noci a s príšernou opicou, odišla do New Yorku.

Jej odhodlanie trvalo celú cestu po diaľnici I-95, kým nezaparkovala v newyorskej garáži a nezažila šok z ceny parkovného. V hosteli našla svoju izbu a počas nasledujúcich šiestich dní navštívila všetky reštaurácie na svojom zozname, plus mnohé ďalšie. Nikde nepočuli o Prímorskom rezorte a nikde nemali voľné miesto.

Na šiesty deň, znechutená porážkou a zožieraná výčitkami svedomia a osamelosťou, vytiahla spod postele cestovnú tašku a začala sa baliť. Niečo ju však zastavilo. Bola nerozvážna po svojej mame, zároveň však zdedila aj starkinu železnú tvrdohlavosť a posledné, čo chcela, bolo vrátiť sa domov so stiahnutým chvostom. Nevylučovala, že sa tam jedného dňa vráti, ale jedine s plachtami napnutými úspechom, takže nasledujúci deň znovu vyrazila do ulíc.

Jej húževnatosť nakoniec priniesla ovocie. Našla si miesto ako pomocná kuchárka a umývačka riadu v talianskej reštaurácii Vincenzo's, ktorá sídlila dva bloky od Broadwaya. Ostatní zamestnanci boli príbuzní majiteľky. Ivy bola za posledných dvadsať rokov prvým zamestnancom, ktorý nebol rodinným príslušníkom. Majiteľka, mama Leoni, povedala, že sa jej páči, ako vyzerá – že má na rukách mozole, na predlaktí jazvy po horúcom oleji z fritézy v Prímorskom rezorte, ľudí oslovuje *madam* a *pane* a pozerá sa im priamo priamo do očí. Vysvetlila jej, že ich reštaurácia je čoraz populárnejšia vďaka hodnoteniam blogerov. Hlavní kuchári, jej manžel Mario a syn Gino, potrebujú pomocnú ruku. Ivy vďačne súhlasila, že nastúpi hneď v ten večer.

Zatiaľ čo miešala veľké hrnce talianskej omáčky, krájala, smažila a opekala, Mario a Gino po sebe kričali a hádali sa o záležitostiach, o ktorých sa očividne hádali celé desaťročia. Každá hádka skončila tým, že Mario utiekol z kuchyne na zadný dvor a zapálil si cigaretu. Neboli odlišní od nej a starkej v kuchyni Prímorského rezortu.

Keď o tri roky neskôr dostal Mario rakovinu a skrátil si pracovnú dobu, Gino sa stal šéfkuchárom a ona jeho zástupkyňou. Mama Leoni jej vtedy povedala, že je súčasťou rodiny. „V žilách ti pulzuje talianska krv.“

Chcela tomu veriť. Rodiny nie vždy držia pohromade, ale teoreticky by mali. Takže keď na Vincenzovu reštauráciu doľahli ťažké časy, pracovala bez príplatkov dvojité zmeny, aby mohla reštaurácia ostať otvorená.

Lenže, keď potrebovala neplatené voľno, aby sa mohla vrátiť do Severnej Karolíny, mama Leoni neváhala ani sekundu, aby jej ho zamietla. Podrazili ju.

Karma. Otočila sa a kopla Ivy do zadku.

DRUHÁ KAPITOLA

IVY

Utorok, 18. januára 2022, 7:00 ráno

Keď vyšlo slnko, bola už dávno hore. Bol to zarytý dlhoročný zvyk z Vincenzo's. Každé ráno vstávala veľmi skoro, aby mohla na farmárskom trhu nakúpiť tú najčerstvejšiu zeleninu a ovocie. V reštaurácii pracovala asi rok, keď ju Mario po prvý raz pozval na ranný trh a predstavil ju predavačom. Tieto ich spoločné výlety jej pripomínali trhy v Severnej Karolíne, kam chodila kupovať čerstvé ryby, celé kurčatá, sladké zemiaky, kukuricu a listový kel. V New Yorku zháňala rôzne druhy rajčín, prosciutto, telacinu a koreniny, aké dovtedy nikdy nevidela. Najprv ju ten zmyslový pretlak miatol, ale neskôr sa v tom začala vyžívať. Hlavne, keď jej Mario vysvetlil, prečo kupuje to, čo kupuje, ktorí trhovníci sú poctiví a majú dobré ceny, a aké množstvá tovaru stačia na jeden deň v reštauračnej kuchyni. Plytvanie jedlom je stratený zisk a Vincenzo's, rovnako ako Prímorský rezort, operovalo s veľmi tenkou maržou. Nikdy sa necítila bližšie k domovu a k starkej ako počas ranných návštev trhu.

Počas jej posledného roka v reštaurácii už chodievala na trh sama. Mariovu rakovinu sa síce podarilo vyliečiť, bol v remisii, ale trá-

pili ho kolená a cukrovka, ktorú si odmietal pripustiť a spôsobovala mu závraty. Gino mal pre zmenu doma tri malé deti a ranné zmeny odmietal. Povedal, že tých pár hodín spánku navyše mu robí dobre.

Takže skoro ráno vstávala ona, aby bola na trhu ešte pred východom slnka. Prechádzala sa pomedzi stánky, ochutnávala čerstvú zeleninu a ovocie, ovoniavala mäso a ohmatávala melóny. Postupne sa z toho stala nielen pastva pre zmysly, ale aj inšpirácia pre jej kulinársku kreativitu.

Obliekla si bundu a obula topánky. Slnko začalo vykukovať spoza horizontu. Vykročila smerom k dunám a pozorovala vlny, ktoré divoko narážali do pláže obsypanej mušľami. Pokušenie prechádzať sa po pláži a pozorovať oceán bolo síce silné, ale jej primárnym cieľom bolo dať si kávu a kúpiť nejaké potraviny. Leňošiť a obdivovať východ slnka môže zajtra, keď bude mať v rukách horúcu šálku kávy.

Vrátila sa dnu a z cestovnej tašky vylovila uzatvárateľné plastové vrecúško s kozmetikou a hygienickými potrebami. Vošla do kúpeľne na prvom poschodí, kde bola stále starkina zubná kefka a spoly vytlačená tuba zubnej pasty. Jemne sa dotkla zubnej kefky.

Zdvihla zrak, aby sa pozrela do zrkadla. Vzdychla si a vytiahla z vrecúška vlastnú kefku a pastu. Umyla si zuby, rozčesala tmavé vlasy, ktoré tak veľmi pripomínali starkine, zopla si ich do gumičky a na pery si naniesla rúž, aby si trochu oživila tvár.

Schmatla kabelku, vyšla von a v studenom rannom vzduchu sa ponáhľala k autu. Ak sa svet neobrátil naruby, necelé dve míle na sever by stále mala byť kaviareň a bistro Dotty's. Zvykli mať otvorené aj mimo sezóny. Za päť minút jazdy autom dostala odmenu v podobe blikajúceho nápisu **OTVORENÉ** pod vývesným štítom Dotty's v tvare obrovského lievanca.

Niekoľko áut, ktoré stáli na parkovisku, boli väčšinou pikapy a servisné dodávky, čo naznačovalo, že miestni oprávári a reme-